

Arrest

nr. 31 729 van 17 september 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 29 mei 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 2 april 2009 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 april 2009, beide ter kennis gegeven op 30 april 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat S. VAN MALDEREN verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 april 2002 werd verzoeker een arbeidskaart B geweigerd, doch op 26 november 2002 werd aan verzoeker een arbeidskaart B toegekend als chef-kok, geldig tot 25 november 2003.

1.2. Op 12 maart 2003 kwam verzoeker toe op Belgisch grondgebied op grond van een visum type D, afgeleverd door de Belgische vertegenwoordiging in Shanghai.

1.3. Verzoeker werd op 10 april 2003 in het bezit gesteld van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister, geldig tot 25 november 2003.

1.4. Op 25 november 2003 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.5. Verzoeker werd op 15 april 2004 door de politie onderschept, kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde en werd vastgehouden in het Centrum voor Illegalen in Merksplas.

1.6. Op 3 mei 2004 verklaarde de gemachtigde van de minister de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk. Verzoeker stelde hiertegen bij de Raad van State een schorsingsberoep in bij uiterst dringende noodzakelijkheid dat bij arrest van 14 mei 2004 werd verworpen en een beroep tot nietigverklaring dat bij arrest van 15 mei 2007 werd verworpen.

1.7. Op 25 januari 2005 diende verzoeker klacht in tegen zijn werkgever, waardoor een onderzoek werd opgestart door het arbeidsauditoraat van Antwerpen.

1.8. Verzoeker werd op grond van de richtlijnen inzake slachtoffers van mensenhandel in het bezit gesteld van een aankomstverklaring en later van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister, dat geldig was tot 25 oktober 2007.

1.9. Op 26 juli 2007 werden de bevoegde diensten op de hoogte gebracht dat het dossier door het arbeidsauditoraat in gereedheid gebracht voor dagvaarding voor de Correctionele Rechtbank, maar *“de kwalificatie mensenhandel werd evenwel niet weerhouden.”*

1.10. De gemachtigde van de minister besliste op 8 augustus 2007 op grond van het in punt 1.9. vermelde bericht dat het verblijfsdocument niet kan worden verlengd.

1.11. Op 24 oktober 2007 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.12. Op 2 april 2009 verklaarde de gemachtigde van de minister de in punt 1.11. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Verzoeker werd hiervan op 30 april 2009 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene hier geruime tijd verblijft, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie.

Het gegeven dat de betrokkene sedert 2003 in België verblijft, is het gevolg van de klacht die betrokkene indiende inzake mensenhandel. Hij diende te weten dat zijn verblijf slechts werd toegelaten zolang hij voldoet aan de voorwaarden, gesteld in de artikelen 61/2 tot 61/5 van de wet van 15.12.1980. Verder blijkt uit het dossier dat betrokkene het land verlaten heeft. In zijn paspoort is een uitreisstempel van helsinki te vinden op 25.1.2006; hij keerde vervolgens terug op 13.03.2006. Hieruit volgt dat betrokkene niet ononderbroken in België heeft verbleven.

Verder stelt verzoeker dat de arbeidsauditeur ten onrechte de kwalificatie mensenhandel seponeerde. Indien verzoeker zich hiermee niet akkoord kan verklaren dient hij een beroep in te dienen via de geijkte procedure.

Wat het gegeven betreft dat betrokkene een arbeidskaart heeft verkregen, op 07.10.2008 liet de Vlaamse overheid ons weten dat betrokkenes arbeidskaart geweigerd werd.

Wat de elementen van integratie en inburgering betreft, deze zijn lovenswaardig maar het loutere gevolg van zijn verblijf in België. Het is normaal dat betrokkene de kans heeft gehad zich te integreren tijdens de duur van zijn verblijf.”

1.13. Op 14 april 2009 werd een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen. Verzoeker werd hiervan eveneens op 30 april 2009 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat betrokkene sinds 21/01/05 begeleid wordt door de vzw Payoke, opvangcentrum voor slachtoffers te Antwerpen, conform de artikels 61/2 tot en met 61/5 van de wet van 15/12/1980 en de artikels 110bis en 110ter van het KB van 8/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

-dat hij in toepassing hiervan een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister ‘tijdelijk verblijf’ ontving, geldig tot 25/10/2007;

Overwegende dat betrokkene in het strafdossier met referte bvs-I/1769/04 waarin hij een klacht ‘slachtoffer mensenhandel’ indiende, door de Arbeidsauditeur van Antwerpen niet weerhouden werd als slachtoffer mensenhandel;

- dat bijgevolg zijn verblijfstitel niet meer verlengd kan worden en er een einde wordt gemaakt aan deze procedure;

Overwegende dat betrokkene langer verblijft dan de termijn voorzien in zijn bewijs van inschrijving in de vreemdelingenregisters ‘tijdelijk verblijf’, vervallen sinds 26 oktober 2007.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep en de rechtspleging

2.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij op grond van artikel 33 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in aanmerking komt voor het voordeel van de pro deo.

2.2. Het koninklijk besluit waar verzoeker naar verwijst heeft betrekking op geschillen die beslecht worden door de Raad van State en verzoeker kan er dan ook niet op dienstige wijze naar verwijzen aangezien onderhavig beroep aanhangig gemaakt werd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In de huidige stand van zaken heeft de Raad alleszins geen bevoegdheid om zich uit te spreken over een verzoek betreffende het verlenen van de kosteloze rechtsbijstand.

Op verzoekers vraag kan derhalve niet worden ingegaan.

3. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële en de formele motiveringsplicht, van *“het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen. Schending dewelke machtsafwendings en machtsoverschrijding inhoudt.”*

3.2. Verzoeker betoogt als volgt: *“Verzoeker kwam op 12 maart 2003 met een arbeidskaart op zak en tal van mooie toekomstvooruitzichten op zijn mouw gespeld België binnen en werkte als kok bij BVBA (...). Na zich ernstige vragen gesteld te hebben over de rechtsgeldigheid van deze tewerkstelling en meer bepaald over de onmenswaardige omstandigheden (werkdagen van 10 à 12 uur waren geen uitzondering, gemiddeld 70 uren per week) van deze tewerkstelling, werd verzoeker prompt ontslagen door BVBA (...) en op straat gezet. Verzoeker heeft samen drie andere werknemers tegen zowel de BVBA (...) als de heer (L.S.P.), zaakvoerder klacht neergelegd wegens mensenhandel.*

Na een onderzoek van maar liefst twee jaar en een half besluit de arbeidsauditeur dat hij de kwalificatie mensenhandel niet langer zal weerhouden. De tijdelijk toegekende verblijfvergunning voor verzoeker vervalt en verzoeker komt terecht in de illegaliteit.

Verzoeker heeft op 23 oktober 2007 een verzoekschrift tot machtiging van verblijf op het grondgebied ingediend overeenkomstig art. 9bis Vreemdelingenwet, hetwelk ontvankelijk doch als ongegrond werd beoordeeld ingevolge tussengekomen beslissing dd. 2 april 2009, betekend aan verzoeker op 30 april 2009 (stuk 1).

Verzoeker kon evenwel geenszins vrede nemen met de beslissing van de arbeidsauditeur tot het niet weerhouden van het misdrijf mensenhandel in hoofde van beklaagden en heeft vervolgens een verzoekschrift tot het bekomen van rechtsbijstand voor het uitbrengen van een rechtstreekse dagvaarding (stuk 2) neergelegd hetwelk gevolgd werd door een gunstige beslissing (stuk 3) en tot slot een rechtstreekse dagvaarding uitgebracht lastens de heer (L.S.P.) en BVBA (...) (stuk 4). De zaak is

thans hangende bij de 1C kamer bij de Correctionele rechtbank te Antwerpen en op datum van 12 mei 2009 op verzoek van beklaagden in voortzetting verplaatst naar de zitting van 13 oktober 2009. (stuk 6). De Dienst Vreemdelingenzaken werd hiervan in kennis gesteld bij schrijven van de raadsman van verzoeker dd. 2 december 2008. (stuk 5).

Nergens in de bestreden beslissing tot ongegrond verklaring van de machtiging tot verblijf wordt er verwezen naar de door verzoeker bij de correctionele rechtbank ingediende procedure.

TERWIJL

Overeenkomstig artikel 9 van de Omzendbrief inzake de invoering van een multidisciplinaire samenwerking met betrekking tot de slachtoffers van mensenhandel en/of bepaalde zwaardere vormen van mensensmokkel dd. 26 september 2008, bs. 31 oktober 2008 de verplichting aan de arbeidsauditeur en/of parketmagistraat oplegt om de Dienst Vreemdelingenzaken op regelmatige basis in te lichten over het onderzoek en de weerhouding van het misdrijf mensenhandel.

Gelet op het feit dat verzoeker ingevolge rechtstreekse dagvaarding uitgebracht op 2 januari 2009 lastens BVBA (...) en de heer (L.S.P.) wegens het misdrijf mensenhandel dewelke tevens werd betekend aan de arbeidsauditeur en deze vervolgens de Dienst Vreemdelingenzaken diende in te lichten, minstens de dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing dd. 1 april 2009 deze nieuwe gegevens diende te beoordelen gelet op het schrijven van de raadsman van verzoeker dd. 2/12/2008 en haar beslissing dan ook uitdrukkelijk dient te motiveren.

De bestreden beslissing kan dus geenszins volstaan met de summiere aangehaalde motivering om de door verzoeker ingediende machtiging tot verblijf als ongegrond af te wijzen door te stellen dat:

- "Overwegende dat betrokkene sinds 21 januari 2005 begeleid werd door de VZW PAYOKE, opvangcentrum voor slachtoffers te Antwerpen, conform de artikels 61/2 tot en met 61/5 van de wet van 15/12/1980 en de artikels 110 bis en 110 ter van het KB van 8/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- dat hij Jn toepassing hiervan een bewijs van inschrijving in het vreemde/ingenregister "tijdelijk verblijf" ontving, geldig tot 25/10/2007;

Overwegende dat betrokkene in het strafdossier met referte bvs-I/1 769/04 waarin hij een klacht "slachtoffer mensenhandel" indiende, door de Arbeidsauditeur van Antwerpen niet weerhouden werd als slachtoffer mensenhandel;

- dat bijgevolg zijn verblijfstitel niet meer verlengd kan worden en er een einde wordt gemaakt aan deze procedure'

Dat uit de elementen van het dossier zeer duidelijk blijkt dat er thans nog geen einde is gesteld aan de procedure, immers de zaak is thans nog hangende bij de 1C kamer van de Correctionele rechtbank te Antwerpen en in voortzetting geplaatst naar de zitting van 13 oktober 2009 (stuk 6).

De verwerende partij komt dus tekort in haar zorgvuldigheidsbeslissing met name dat zij bij het nemen van een beslissing dan ook alle relevante elementen in aanmerking dient te nemen en dit niet enkel op het tijdstip waarop de aanvraag tot machtiging tot verblijf werd ingediend maar tevens rekening dient te worden gehouden met belangrijke elementen die aanwezig zijn op het moment van de beoordeling van de aanvraag.

Verwerende partij toont niet aan dat dit met de nodige zorgvuldigheid is gebeurd nu thans uit de bestreden beslissingen blijkt dat er geenszins rekening werd gehouden met de door verzoeker uitgebrachte rechtstreekse dagvaarding lastens beklaagden wegens het misdrijf mensenhandel en de hangende procedure.

Dit blijkt onbetwistbaar uit de motivatie van het bevel om het grondgebied te verlaten alwaar letterlijk aangehaald wordt dat indien verzoeker niet akkoord kan gaan met de volgens hem ten onrechte seponering van het misdrijf mensenhandel, verzoeker hiertegen een beroep diende in te dienen via de geijkte procedure.

Uit de gegevens van het dossier blijkt wel degelijk dat verzoeker dit heeft gedaan, immers door het uitbrengen van de rechtstreekse dagvaarding mensenhandel is de seponering wel degelijk betwist.

Verwerende partij schiet dan ook ernstig tekort in haar zorgvuldigheidsverplichting vermits het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te baseren op een correcte feitenbevinding van de toestand. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RVV 10 november 2008, nr. 18.597.)

Dat geïntimeerde dan ook niet eenvoudigweg al deze elementen naast zich neer kan leggen door te stellen dat verzoeker niet meer in het bezit is van een verblijfsvergunning en de arbeidsauditeur het statuut van slachtoffer van mensenhandel niet heeft weerhouden in hoofde van verzoeker als motivering nu duidelijk blijkt dat verzoeker een rechtstreekse dagvaarding heeft uitgebracht lastens beklaagden wegens het misdrijf mensenhandel, procedure thans hangende bij de Rechtbank van Eerste Aanleg,

Correctionele Afdeling, Kamer 1 C en op verzoek van beklaagden verdaagd werd naar de zitting van 13 oktober 2009 (stuk 6).

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in kennis werd gesteld van deze procedure bij schrijven van dd. 2/12/2008 van de raadsman van verzoeker (stuk 5). De bestreden beslissing argumenteert dan ook totaal loos en niet met enig gegeven gestaafd dat:

Verder stelt verzoeker dat de arbeidsauditeur ten onrechte de kwalificatie mensenhandel seponeerde. Indien verzoeker zich hiermee niet akkoord kan verklaren dient hij een beroep in te dienen via de geijkte procedure." De motivering is dan ook niet afdoende en antwoordt op geen enkele wijze op de bijkomende elementen die verzoeker via een bijkomend schrijven van zijn raadsman heeft mede gedeeld en werden ingeroepen, minstens dewelke door de bevoegde parketmagistraat en/of arbeidsauditeur in toepassing van voormelde omzendbrief diende mede gedeeld te worden en/of zijn.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die administratieve overheid.

Evenwel is de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2007).

De beslissing tot ongegrondheid van de machtiging van verblijf vormt de motivering voor het afleveren van de bijlage 13, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten. Nu vaststaat dat de motivering van de bestreden beslissing tot ongegrondheid niet volstaat minstens niet zorgvuldig laat staan accuraat genoeg is, is ook de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten gebrekkig minstens onvolledig en bijgevolg onzorgvuldig."

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.4. Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301 en RvS 17 december 2003, nr. 126 520).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107 624).

3.5. De tweede bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 61/4, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

"Tijdens de geldigheidsduur van de verblijfstitel of bij de verlenging of vernieuwing ervan kan de minister of zijn gemachtigde het verblijf van de vreemdeling beëindigen en hem, indien dat nodig is, het bevel geven om het grondgebied te verlaten indien hij vaststelt dat:

(...)

3° de gerechtelijke autoriteiten besloten hebben om de procedure te beëindigen."

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat het arbeidsauditoraat te Antwerpen op 26 juli 2007 via faxbericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende had laten weten:

“Verwijzend naar uw schrijven dd. 25/7/07 kan ik u meedelen dat het onderzoek in deze zaak ondertussen werd afgesloten en in gereedheid werd gebracht voor dagvaarding voor de Correctionele Rechtbank. Er zal gedagvaard worden onder meer voor illegale tewerkstelling; de kwalificatie mensenhandel werd evenwel niet weerhouden.

Mijn ambt weerhoudt derhalve betrokkene niet meer als slachtoffer mensenhandel. (...)”

3.7. Het in punt 3.6. vermelde faxbericht maakt een beslissing uit van de gerechtelijke autoriteiten tot beëindiging van de procedure, zoals bedoeld in artikel 61/4, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dit faxbericht niet. De Raad verwijst dienaangaande nog naar *“punt IX c) Stopzetten van de procedure”* van de door verzoeker aangehaalde omzendbrief van 26 september 2008 inzake de invoering van een multidisciplinaire samenwerking met betrekking tot de slachtoffers van mensenhandel en/of bepaalde zwaardere vormen van mensensmokkel, dat het volgende bepaalt: *“De magistraat van het Openbaar Ministerie beslist zelfstandig en op elk moment of een persoon niet meer als slachtoffer van mensenhandel kan worden beschouwd.”* Op grond van het in punt 3.6. bedoelde faxbericht kon de gemachtigde van de minister derhalve rechtsgeldig bevel geven om het grondgebied te verlaten. Tevens kon de gemachtigde van de minister in de eerste bestreden beslissing rechtsgeldig stellen dat verzoeker *“(…) diende te weten dat zijn verblijf slechts werd toegelaten zolang hij voldoet aan de voorwaarden, gesteld in de artikelen 61/2 tot 61/5 van de wet van 15.12.1980.”*

3.8. Voor zover verzoekers middel erop gericht is de seponeringsbeslissing van de arbeidsauditeur met betrekking tot de kwalificatie als slachtoffer van mensenhandel aan te vechten voor de Raad, dient de Raad het gebrek aan rechtsmacht vast te stellen. Voor zover verzoeker meent dat de bestreden beslissingen rekening dienden te houden met het feit dat hij op 2 januari 2009 zijn voormalige werkgever via rechtstreekse dagvaarding op basis van het misdrijf mensenhandel voor de correctionele rechtbank te Antwerpen heeft gedaagd, kan hij niet worden bijgetreden. Ten eerste kan verweerder gevolgd worden in zijn stelling dat hij niet op de hoogte was van de bovenvermelde rechtstreekse dagvaarding door verzoeker. Het stuk 5 waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift en dat hieraan gevoegd werd, heeft betrekking op een brief van 2 december 2008 van de raadsman van verzoeker die gericht is aan de Dienst Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen en waarin bij wijze van informatie de rechtstreekse dagvaarding aangekondigd wordt. Dit stuk bevindt zich niet in het administratief dossier van de verwerende partij. Verder bevat de door verzoeker aangehaalde omzendbrief van 26 september 2008 geen artikel 9. Alleszins kan in deze omzendbrief niet worden gelezen dat het parket na een seponeringsbeslissing de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte dient te stellen van een rechtstreekse dagvaarding. De gemachtigde van de minister kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met elementen waarvan hij niet op de hoogte was op het ogenblik dat hij de bestreden beslissingen trof. Het feit dat verzoeker de seponeringsbeslissing tracht ongedaan te maken door rechtstreeks te dagvaarden op grond van de kwalificatie mensenhandel, betekent verder niet dat het parket in zijn vordering de tenlastelegging van mensenhandel zal weerhouden of dat verzoekers vroegere werkgever zal worden veroordeeld wegens mensenhandel. Uit het feit dat deze procedure hangende is voor de correctionele rechtbank kan verzoeker geen rechten ontleen met betrekking tot het statuut als slachtoffer van mensenhandel. De Dienst Vreemdelingenzaken kan in deze enkel rekening houden met beslissingen van gerechtelijke autoriteiten en is niet gebonden aan initiatieven van particulieren in het kader van de strafvervolgning. Dit volgt zowel uit de artikelen 61/3, 61/4, § 2, 3° en 61/5 van de Vreemdelingenwet als uit de punten VII en IX van de door verzoeker aangehaalde omzendbrief van 26 september 2008. Bijgevolg kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat de door hem heropgestarte strafprocedure inzake mensenhandel een nieuw element is waarmee de gemachtigde van de minister rekening diende te houden en kan hij evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat de gemachtigde van de minister hieromtrent diende te motiveren in de bestreden beslissingen. Zelfs indien de gemachtigde van de minister op de hoogte zou geweest zijn van de rechtstreekse dagvaarding, kon de eerste bestreden beslissing er zich terecht toe beperken te stellen dat verzoeker tegen de seponeringsbeslissing van de arbeidsauditeur een beroep dient in te stellen via de geijkte procedure. Er werd geen schending van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.9. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) en “van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

3.10. Verzoeker betoogt als volgt:

“(…) Aangezien dat dat verzoeker een rechtstreekse dagvaarding heeft uitgebracht lastens beklagden wegens het misdrijf mensenhandel, procedure thans procedure bij de Rechtbank van Eerste Aanleg, Correctionele Afdeling, Kamer 1 C en op verzoek van gedaagden verdaagd werd naar de zitting van 13 oktober 2009 (stuk 6).

Dat de behandeling en uitspraak van deze procedure voor verzoeker zeer belangrijk is daar zij een rechtstreekse invloed heeft op het verblijf van verzoeker op het grondgebied. Aangezien dat immers artikel 61/2 e.v. van de Vreemdelingenwet aan slachtoffers van mensenhandel onder bepaalde voorwaarden een onbeperkt verblijfsrecht toekent.

TERWIJL

Artikel 13 van het EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel en toegang tot de rechter waarborgt. Verzoeker is dan ook van oordeel dat, door hem uit België te verwijderen alvorens de door hem ingestelde procedure tot beoordeling van het misdrijf mensenhandel in hoofde van beklagden door de Correctionele rechtbank te Antwerpen af te wachten hem een effectief rechtsmiddel wordt onthouden gelet op het feit dat de uitkomst van deze procedure wel degelijk een rechtstreekse invloed heeft op zijn verblijfsstatuut en zodoende artikel 13 EVRM geschonden is.

Aan verzoeker dient minstens overeenkomstig artikel 13 van het EVRM het recht te worden gewaarborgd om de behandeling en de uitkomst van een door hem ingeleide procedure bij rechtstreekse dagvaarding voor de correctionele rechtbank 1 C in weerhouding van tenlastelegging mensenhandel en dewelke een rechtstreekse invloed heeft op zijn verblijfsstatuut te mogen bijwonen minstens zich in rechte te verdedigen en aanwezig te zijn.

Aangezien de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, algemene rechtsbeginselen zijn waarin zowel het regelgevend als het individuele overheidsoptreden wordt getoetst.

Dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid maakt; m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Aan verzoeker dient minstens overeenkomstig artikel 13 van het EVRM het recht te worden gewaarborgd om de behandeling en de uitkomst van een door hem ingeleide procedure bij rechtstreekse dagvaarding voor de correctionele rechtbank 1 C in weerhouding van tenlastelegging mensenhandel en dewelke een rechtstreekse invloed heeft op zijn verblijfsstatuut te mogen bijwonen minstens zich in rechte te verdedigen en aanwezig te zijn.

De bestreden beslissingen schenden dan ook artikel 13 EVRM en zijn geenszins genomen rekening houdend met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

ZODAT

De schending van de in het middel aangevoerde bepalingen vaststaat.”

3.11. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, volstaat het vast te stellen dat dit verdragsartikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te voeren dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht is geschonden (cfr. RVS 14 oktober 2002, nr. 111 462).

3.12. Uit verzoekers betoog kan niet afgeleid worden op welke wijze hij het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden acht door de bestreden beslissingen. Ten overvloede verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel. Ten overvloede wijst de Raad erop dat niets verzoeker verhindert de verlenging van de termijn van uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen of in geval van verwijdering van het grondgebied een visum aan te vragen om de terechtzitting van de correctionele rechtbank bij te wonen. Verzoeker toont ook niet aan dat zijn persoonlijke verschijning aldaar vereist is en dat vertegenwoordiging door een raadsman niet volstaat.

Het tweede middel is ongegrond.

3.13. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA